

Islam har indtaget Frankrigs sekulære skole

Skolen er ikke længere løsningen på kulturkampen, den er en del af problemet, og det bliver bare værre ifølge ny bog. Jørn Boisen anmelder Jean Pierre Obins 'Hvordan islam trænger ind i skolen'.

af **Jørn Boisen**

Institutleder, ph.d., forfatter

Jørn Boisen er leder af Institutt for Språk og Litteratur, Fakultet for humaniora, idretts- og uddanningsvitenskap, Universitetet i Sørøst-Norge.

Det skal du også læse

Debat

Det destruktive opgør:

K K K K K K

Jean-Pierre Obin bog om islam i den franske skole udkom i september 2020, en måned før skolelæreren Samuel Paty blev myrdet af en muslimsk fanatiker, fordi han havde vist Muhammedtegningerne i undervisningen om ytringsfrihed.

Paty-mordet er en bitter, men rammende illustration af Obins pointer: Den verdslige franske skole er blevet infiltreret af en fremmed ideologi, der ikke blot er fanatisk, men også direkte dødbringende.

Denne ideologi breder sig uimodståeligt på grund af skolemyndigheder, der er for feje eller følgagtige til at stå fast på egne værdier, sociale medier med deres enorme potentiale for at hidse folk op med hadefuldt propaganda, et politisk

≡ KONTRAST

parallelsamtund, hvor vold og religion er tilværelsens faste holdepunkter.

Det ville selvfølgelig være mere præcist at skrive ”endnu en illustration”. Udgangspunktet for Obins bog er nemlig angrebet på Charlie Hebdo d. 7. januar 2015. Den 11. januar samledes franskmændene i store, tavse og meget bevægende demonstrationer, der skulle udtrykke solidaritet med ofrene og tilslutning til Republikkens fundamentale værdier.

Men ikke alle franskmænd. Det viste sig hurtigt, at det på flere skoler havde været umuligt at afholde bare ét minuts tavshed, at der var elever, der retfærdiggjorde mordene og tog gerningsmændenes parti. Næsten 100.000 undervisere oplevede elever, der nægtede at ære ofrene, så det var ikke bare et anekdotisk fænomen.

Obin leverer tragikomiske eksempler

Det var en konstatering, der fik det til at løbe koldt ned ad ryggen på mange, men der var nu ingen grund til at være overrasket, for problemet har været kendt i mange år. Obin havde som generalinspektør i undervisningsministeriet selv været pennefører for en foruroligende rapport om religiøs fundamentalisme i den franske skole helt tilbage i 2004.

Obin ved altså, hvad han taler om, og hans righoldige arsenal af eksempler hentet fra et langt liv som embedsmand i undervisningsministeriet går fra det komiske til det tragiske. Der er klagen over, at der er blevet løst højt af ”De tre små grise”, klagen over en lærer, der havde sagt til en muslimsk elev, at han havde ”svinet” i sit kladdehæfte.

Der er adskillelsen af kønnene, adskillelsen af muslimer og vantro i omklædningsrummene, på sportspladserne, i skolegårdene, mere og mere maniske krav til kantinemaden, afvisning af undervisning, der strider mod de religiøse dogmer. Her står Darwin naturligvis forrest i skudlinjen - evolutionslæren er en evig slagmark, hvor muslimerne har overtaget talepunkterne direkte fra Jehovas Vidner – men al undervisning, der ikke er matematik, er potentielt problematisk.

I den mere alvorlige ende har man kunnet konstatere, at langt de fleste terrorister, der var bag den terrorbølge, der rullede over Frankrig 2015-7, ikke var uddannet i fundamentalistiske madrasskoler i Pakistan, men i den republikanske franske skole.

Skolen er blevet en del af problemet

Skolen er ikke længere løsningen på kulturkampen; den er en del af problemet, og det bliver bare værre. I 2015 blev der indberettet 857 tilfælde af radikaliserings. 4 år efter var det 21000. Halvdelen af unge muslimer sætter religionens værdisystem over republikkens. Det gjorde kun en fjerdedel af deres forældre. Dynamikken er helt forkert.

Gennem Europas historie har jøderne ofte haft rollen som kanariefuglen i kulminen: De er typisk de første ofre for intolerance og fanatisme. 2/3 af de 100.000 jødiske elever i den franske grundskole er nu skiftet til privatskoler. Det er ikke længere muligt at være jøde i en skole med mange muslimske elever.

Hvordan er det kommet så vidt? Problemet var måske undervurderet indtil terrorbølgen i 2015, men det var langt fra ukendt.

Max Ulrich Klinker / 06.12.22

Anmeldelse

En konspirationsteori med elementer af sandhed

Tobias Petersen / 04.12.22

Debat

Kulturredaktøren anbefaler: Kærlighed, dannelse og sladder

Astrid Johanne Høg / 04.12.22

Kort Nyt

Delstat sagsøger TikTok-ejer for at lade Kina snage i brugerdata

Ritzaus Bureau / 08.12.22

Kort Nyt

Peru afsætter præsident efter anklager om kupforsøg

Ritzaus Bureau / 08.12.22

Kort Nyt

Rudersdal bruger kvart million på portræt efter skattestigning

Ritzaus Bureau / 08.12.22

Mest læste

Analyse

Manden der mistede alt – og kvinden der lur i baggrunden

Rasmus Ulstrup / 26.10.22

Analyse

Sådan er der forskel på møgsager

Morten Okkels / 23.10.22

Analyse

Derfor flopper den nye Tolkien-serie 'The Rings of Power'

Rasmus Ulstrup / 27.9.22

≡ KONTRAST

”man”? Obin giver en nuanceret og bredspektret forklaring, men pilen peger gennem hele bogen på en dysfunktion i det franske statsapparat.

På det politiske niveau, der selvfølgelig er afgørende, er rådvildheden og tvetydigheden total. Det nationale højre er naturligt er mest indvandrerskeptisk. Det er imidlertid også tæt på Kirken og går op i, at religion kan dyrkes frit. Derfor er der ingen skrappe krav til skolen fra den kant. Den katolske kirke står nu last og brast med islam i de fleste værdispørgsmål.

Det liberale højre har mest været optaget af fri bevægelighed og billig arbejdskraft til industrien og har ikke været interesseret i at styrke en særlig franskhed gennem skolen. På venstrefløjen er billedet direkte kaotisk og selvmodsigende.

Venstrefløjen gav køb på sekularismen

En del af de gamle marxister har konverteret til identitetspolitik og skiftet ”Proletaren” ud med ”Immigranten”, en moderne version af Rousseaus ædle vilde. At opdrage eller integrere denne totemfigur i et vestligt værdisystem ville i det perspektiv blot være endnu et eksempel på et utåleligt og uretfærdigt dominansforhold.

Selv den regeringsbærende venstrefløj, Socialistpartiet, forlod den gamle forestilling om den verdslige skole, der opdrog til republikkens fælles værdier, engang i løbet af 1980’erne. Det er her, man ifølge Obin finder det afgørende svigt, for dette er hans egen baggrund og hans egen politiske familie.

Et afgørende træk ved den vestlige civilisation er adskillelsen af det religiøse og det verdslige, men det er løst på mange forskellige måder. Den amerikanske sekularisme har som mål at beskytte de religiøse samfund mod statens overgreb; den franske verdslighed vil omvendt sikre, at det religiøse ikke blander sig i statens forhold. Fælles er imidlertid, at det har været nødvendigt at hegne det religiøse ind og give det en nøje defineret og afgrænset rolle inden for staten.

Frankrig er det vestlige land, der er gået længst i den bestræbelse. Den franske verdslighed, laïcité, blev indført i 1905 og er en fuldstændig adskillelse af stat og kirke. Den sikrer trosfrihed og troslighed. Det religiøse henvises til privatsfæren, hvor det kan udfolde sig frit, men har principielt ingen plads i det offentlige rum. Det offentlige rum betyder her ikke gader og stræder – der kan alle gå klædt som de vil. I praksis betyder det skolen. Den republikanske skole er et trosneutralt rum, for staten forholder sig neutralt til troen.

1905-loven fik gjort en ende på en kulturkamp, der havde stået på siden revolutionen i 1789, mellem republik og kirke. Den gjorde skolen til juvelen i venstrefløjens krone og omdrejningspunktet for den moderne fremskridtsorienterede republik. Da Socialistpartiet helt i tidens ånd begyndte at bekende sig til individualisme og personlig selvudfoldelse i 1980’erne, kom det til at åbne en ny kulturkamp, denne gang var mellem universalisme og multikulturalisme og denne gang var frontlinjen internt i Socialistpartiet.

Undervisere er prisgivet

Alle politiske formationer er således delte i spørgsmålet, selvom der på overfladen er bred opbakning til verdsligheden i skolen. Derfor er der både stor

sig til.

Uden politikernes tydelige opbakning er skolelederne sårbare over for pres fra forældre og foreninger. Uden skoleledernes opbakning er underviserne prisgivet. Når de som Samuel Paty insisterer på at undervise, som loven foreskriver, bliver det på eget ansvar. Paty var godt klar over, at han var udsat. Han gik rundt med en hammer i sin mappe.

Obins rapport fra 2004 blev begravet i stilhed, for Chirac var ikke indstillet på at gøre noget på området. Sarkozy lovede bål og brand, men havde det hele i munden og havde ikke for alvor tænkt sig at tage andet end verbale slagsmål om denne sag. Efter attentaterne i 2015 forsøgte premierminister Manuel Valls for alvor at sætte tingene på plads, men han blev bremset, bekæmpet og obstrueret af partifællerne i den socialistiske regering.

Macron og hans skiftende ministre har været længe om at arbejde sig frem mod dette problem, men er efterhånden begyndt at træde i karakter. Nu er spørgsmålet bare, hvad de egentlig kan gøre. Udsigterne er ikke lyse.

Obin leverer en både urovækkende og sober fremstilling af et problem, som har åbenbar relevans for Danmark. Bogen er båret frem af hans mangeårige erfaring og personlige engagement, og man kan ikke sætte en finger på analysen.

Men hvad skal vi stille op med det hele? Her bliver Obin mere spag i mælet, og det, han foreslår, har mest karakter af fromme ønsker: Der skal opbygges en særlig fransk version af islam, vi skal sørge for at folk blandes på tværs af socialklasser og religion.

Der er ikke så meget nyt her, men hvis man ser bort fra denne lille skuffelse henimod slutningen af bogen, er dette et referenceværk for enhver, der interesserer sig for, hvordan skolen skal forholde sig til islam og i et større perspektiv, hvordan vi gør det muligt at leve med hinanden.

Jean-Pierre Obin: *Hvordan islam trænger ind i skolen*

Oversat fra fransk af Kirsten Valeur. Ellekær, 219 s.

[Debat](#)

06.12.22

Det destruktive opgør: Krig, kristendom og C.S. Lewis

Max Ulrich Klinker: Med Første Verdenskrig kom det kulturradikale livssyn til kort, og en bestemt ung soldat forstod det bedre end de fleste.

Jyllands-Posten

DEBAT / KOMMENTAR

27/11/2022 KL. 13:00

Sådan trænger islam ind i den franske skole

Er de seneste 30 års udvikling i Frankrig et varsel om, hvordan det vil gå i Danmark?

TILFØJ TIL LÆSELISTE

MIKAEL JALVING

historiker, forfatter, blogger

Hvis du er gået i gang med at skrive ønskeseddel til jul og i forvejen har et blødt punkt for den frie, franske ånd, bør du notere dig navnet Jean-Pierre Obin. Han har skrevet en bog, du skal læse, før det er for sent. Den er netop oversat til dansk og udkommet under titlen ["Hvordan islam trænger ind i skolen"](#) – og er både klarsynet og veldokumenteret.

og kujoneri i politik, administration og medier gennem mere end 20 år har givet islamismen mulighed for at gennemtrænge og undergrave den franske skole. Den bygger på sand, snart vil den være en ørken.

Er Obin endnu en højreorienteret alarmist ligesom mig? Slet ikke. Forfatteren gør meget ud af at understrege, at han ikke ligger til højre politisk; så meget, at det faktisk er irriterende, men resten er forbilledlig stringent. Det kommer muligvis af, at manden har haft fingrene nede i materien som topbureaukrat i det nationale undervisningsvæsen i Frankrig fra 1990-2008.

I 2004 udgav han en detaljeret rapport til den siddende undervisningsminister om forholdene på de franske skoler, herunder fremkomsten af en fundamentalistisk identitet blandt elever med muslimsk baggrund. Radikaliseringen var både religiøs og politisk, vurderede Obin, og obstruerede undervisningen i fransk litteratur og historie, biologi, idræt, musik og tegning og handlede desuden om påklædning, mad, skoleudflugter og samvær mellem drenge og piger. Rapporten konkluderede, at de tiltagende religionspolitiske protester fra elever truede det verdslige, nationale uddannelsessystem, der er næsten lige så gammelt som Den Franske Revolution i 1789 og regnes for republikkens stolthed.

Rapporten blev gemt væk; den var politisk farlig for såvel den nye venstrefløj og de gamle højrepartier. Siden er forholdene i den franske skole kun blevet værre, viser den vedholdende forfatter med denne bog, og det er nedslående læsning, som tjener til at oplyse flere om, hvad der egentlig foregår i den pulveriserende skoledag for republikkens børn.

– ja – nogle af lærerne selv. Samtidig har næsten to tredjedele af ca. 100.000 jødiske elever forladt de offentlige skoler for at søge mod privatskoler med lav andel af muslimske elever, mens den sidste tredjedel klumper sig sammen på skoler og gymnasier, der har ry for at være ”sikre”.

Den etniske og religiøse adskillelse kommer med andre ord indefra. Den snigende franske apartheid er ikke en påtvungen politik oppefra, den er masseindvandringens konsekvens nedefra. Frankrig er for længst blevet en stat med flere folk, hvor en tragisk kombination af blindhed og kujoneri i politik, administration og medier gennem mere end 20 år har givet islamismen mulighed for at gennemtrænge og undergrave den franske skole. Den bygger på sand, snart vil den være en ørken.

Forfatteren beskriver udviklingen som en odysse i inkompetence og kynisme. Drivkraften er lige så banal, som den er virksom, nemlig den forhåbning, at følsomme og betændte problemer løser sig selv, og den bekvemmelighed, at det er nemt at feje dem ind under gulvtæppet, når et flertal er mest stemt derfor.

Skolen er naturligvis et sindbillede på samfundet, der er blevet et multikulturelt øhav med stadig færre broer og fællesnævner, og hvor især venstrefløjen har reduceret muslimske indvandrere og efterkommere af muslimske indvandrere til ofre og fortiet deres forråelse ved hjælp af, hvad Jean-Pierre Obin kalder »den sociologiske undskyldning«. Det er således samfundets skyld, at lille Ali og Mohammed foretrækker sharia for fransk, gymnastik og madlavning sammen med pigerne. Problemet er ulighed, ikke islam.

Imens tager den sociale kontrol og angreben på den verdslige skole til. Lærerne er forvirrede og ved ikke, hvilket ben de skal stå på.

Deres forståelse af islam er meget lille, deres naivitet meget stor. Konfliktskyhed og relativisme ligger dem i blodet, de censurerer sig selv, og venstrefløjnen er splittet mellem en marxistisk arv og en postmarxistisk nutid.

Ifølge den er proletariatet ikke længere europæisk, men folk og migranter fra den tredje verden. Den standhaftige embedsmand beskriver dem således: »De mest ekstreme fronter i denne bevægelse, såsom forkæmpere for oprindelige folk og afkolonisering, der plager en del af det akademiske miljø, har omdannet klassekamp til racekamp«. Derfor sidder alle franskmænd i dag på anklagebænken sigtet for islamofobi.

Lyder det bekendt på vore breddegrader? Og er den franske suppedas et varsel om, hvordan det vil gå i Danmark? Jeg skulle spørge fra en ven.

DEL ARTIKEL

RELEVANT FOR ANDRE?
DEL NU

FRANKRIG

ISLAM

Den Korte Avis

Fhv. lektor om ny bog – eftergivenhed over for religiøse krav giver flest konflikter med muslimske skoleelever

Indvandring Samfund

december 1, 2022

Steen Laugesen Hansen

Problemerne i gymnasier med mange elever af udenlandsk herkomst har været kraftigt debatteret de seneste år. Flere gymnasier med en "skæv elevfordeling" fortalte allerede i 2016 om et lavt fagligt niveau, segregering og social kontrol blandt eleverne.

Senest har to lærere fra et gymnasium med mange tosprogede elever beskrevet en hverdag med trusler, sabotage af undervisningen og en ledelse som undlader at gribe ind.

Ny bog om islam på skolerne i Frankrig

I Frankrig har man tilsvarende problemer, men tilsyneladende i et endnu større omfang.

En tidligere topembedsmand i det franske undervisningssystem, Jean-Pierre Obin, fortæller i en ny bog, "Hvordan islam trænger ind i skolen", om de franske skolars konflikter med en religion, som har fundamentalt andre værdier og vaner end flertallet af de franske borgere. Spørgsmålet er, hvor meget problemerne i de franske og danske skoler ligner hinanden.

I Danmark er ca. 5 procent af befolkningen muslimer, mens det tilsvarende tal i Frankrig er ca. 10 procent. Mange af muslimerne er naturligvis velintegrerede, ligesom andre praktiserer deres religion uden konflikter med resten af samfundet. Alligevel er der nogle forhold, som må give anledning til bekymring.

Koranen hævet over lovgivningen og selvcensur

I Frankrig mener to tredjedele af de muslimske skoleelever, at koranen er hævet over lovgivningen, mens mere end 1/3 af de franske lærere indrømmer, at de censurerer undervisningen for at undgå uro.

Herhjemme ser det ikke meget bedre ud. I Danmark viser undersøgelser, at 4 ud af 10 muslimer mener, at dansk lov skal bygges helt eller delvist på koranen, mens et flertal af de danske lærere ikke vil vise Muhammedtegningerne af frygt for at blive et mål for terrorister.

Mange vestlige lande har brugt århundreder på at adskille religion og stat, men i fundamental islam er de stadig tæt forbundet. Obin beskriver i sin bog, hvordan sharialoven i praksis fører til konflikter i de franske skoler om beklædning, mad, undervisningsemner, forholdet mellem piger og drenge og forholdet til andre religioner.

Efter de islamistiske terrorangreb i 2015 på bl.a. Charlie Hebdo kom det frem, at mange elever sympatiserede med terroristerne. Franske skoleelever deltager nu regelmæssigt i øvelser, der simulerer, at terrorister dukker op på deres undervisningsinstitution

Det går den gale vej: unge er mere fundamentalistiske end ældre

På nogle punkter ser problemerne ud til at være værst for den yngste generation. En undersøgelse af radikaliseringen blandt 7.000 elever i 1.g i en række belastede kvarterer i Frankrig viste, at de muslimske elever var blevet markant mere tilbøjelige til at tilslutte sig religiøst fundamentalistiske synspunkter.

Herhjemme viser undersøgelser af uddannelse og beskæftigelse af tredje generation af ikke-vestlige indvandrere, at de klarer sig dårligere end anden generation.

Indvandrere får lavere karakterer – adgangskravene skal hæves

I den danske folkeskole får både indvandrere, efterkommere og børn af efterkommere et væsentligt lavere karaktergennemsnit end elever med dansk oprindelse, og det lave snit fortsætter på gymnasiet.

Hvis man opdeler i grupper efter karaktersnit, så klarer ikke etnisk danske elever sig dog lige så godt i gymnasiet som de etnisk danske elever med samme snit.

Det viser, at både den skæve elevfordeling og den ringe faglighed i gymnasiet kunne forbedres ved blot at hæve adgangskravene.

Højere adgangskrav vil dog betyde færre elever og dermed færre penge, så det vil danske gymnasier ikke være med til.

Eftergivenhed øger konflikterne

I en tidligere rapport har Jean-Pierre Obin bemærket, at religiøse konflikter er tilbøjelige til at vokse sig større på netop de institutioner, hvor ledelserne viser eftergivenhed overfor religiøse særkrav. I Frankrig har alle religiøse symboler været forbudt i offentlige skoler og på ungdomsuddannelser siden 2004.

Forbuddet gælder både jødiske kalotter, katolske kors og muslimske tørklæder. I Danmark er religiøse symboler tilladt i undervisningssystemet. Her serverer mange skoler og institutioner kun halalslagtet kød, der tages hensyn til ramadanreglerne, og mange universiteter tilbyder bederum til deres studerende.

Ifølge Obin vil viden og anvendelse af fornuft føre til demokratiske samfund, hvor religiøse love og regler ikke er af større betydning, og skolesystemet er derfor afgørende for kampen mod den islamiske ideologi.

”Skolen vil have større vægt i denne konfrontation end hæren, og lærerne vil få større strategisk vigtighed end specialstyrkerne”, skriver han.

I Danmark bliver lærernes kvalifikationer ringere og ringere. Hver tredje af de nyansatte lærere i Danmark har ikke en læreruddannelse. Flere evalueringer af læreruddannelsen har konkluderet, at det er alt for let at blive lærer, og censorerne har flere gange kritiseret det lave faglige niveau på uddannelsen. Færre og færre søger ind, og den strategisk vigtige lærergerning ligner mere en profession i frit fald.

Omfanget af selvcensur og konflikter på baggrund af religion og kultur i det danske uddannelsessystem er uklart. Ligesom problemerne med det faglige niveau er forholdene hovedsagelig afdækket gennem anekdotiske beretninger.

Der mangler både strukturerede undersøgelser og handling. I sidstnævnte sammenhæng kan det f.eks. konstateres, at den skæve elevfordeling i gymnasierne stadig ikke er blevet ændret, ligesom Socialdemokratiets løfte om at lukke de muslimske friskoler heller ikke er blevet indfriet.

Manglende viden om problemernes omfang, kombineret med naivitet og manglende vilje til at gribe ind har været fælles for vores udlændingepolitik og uddannelsespolitik gennem mange år. Strudsepolitikken skal ændres, ellers risikerer forholdene i det franske skolesystem at blive et varsel for Danmark.

Køb bogen her http://www.ellekar.dk/Bog_44.html

Den Korte Avis

“Hvordan islam trænger ind i skolen” – ny bog er advarsel til Danmark om den muslimske indvandrings konsekvenser

Indvandring

december 2, 2022

Morten Uhrskov

Jean-Pierre Obin har skrevet en vigtig bog om det franske skolevæsens virkelighed som følge af meget stor indvandring fra Nordafrika (især Algeriet, der indtil 1962 regnedes for en del af Frankrig), men også fra tidligere kolonier i landene syd for Sahara.

Størstedelen af disse indvandrere i nu fire generationer kommer med et islamisk religiøst grundlag, og det vil næppe være overraskende for denne avis' læsere, at det ikke er forløbet uden problemer for at sige det med en underdrivelse.

De faktiske forhold er for længst blevet sådan, at flere og flere skoler i Frankrig ikke fungerer efter det franske verdslighedsprincip ("laïcité" på fransk), men i højere grad efter de religiøse, muslimske normer, som bliver sat af både forældre og elever.

Bogen er en advarsel til Danmark om, hvor galt det kan gå
"Hvordan islam trænger ind i skolen" er en alvorligt ment advarsel til lande som Danmark, der trods alt halter bagefter lande som Frankrig, Belgien og Sverige, der på den helt forkerte måde har tilladt indvandring fra den tredje verden i enorm skala.

Bogen er forbilledlig oversat af Kirsten Valeur, som således endnu engang bidrager til at højne oplysningsniveauet i en dansk debat, hvor mange synes at mene, at emnet udlændingepolitik er uddebatteret, jævnfør den seneste valgkamp.

Situationen i det franske offentlige skolevæsen er mange steder fortvivlende.

Selvcensur er normen og ikke undtagelsen, når lærerne skal undervise i religion og i, hvordan den sekulære – ikke-religiøst funderede – stat fungerer.

Siden den bestialske halshugning af læreren Samuel Paty, der havde dristet sig til at diskutere og vise muhammedtegningerne (efter behørigt at have meddelt, at eleverne ikke var forpligtet til at deltage) vil der være lige præcis 0 lærere, der vil vove at gøre noget lignende i fremtiden.

Mindst to tredjedele af de franske jøder har forladt det offentlige skolevæsen og er rykket til privatskolerne. Anti-semitismen blandt mange af de muslimske elever gør det mildest talt forståeligt.

I parentes bemærket forlader tusinder af franske jøder hvert år Frankrig for at rejse enten til Israel eller til USA. Det gør de som regel af de samme grunde som dem, der drev deres børn over i de private skoler.

2. og 3. generation muslimer

Muslimer i Frankrig i 2. og 3. generation lægger oftere afstand til den demokratiske styreform, end deres forældre gør. Man kan tale om en stigende desintegration til erstatning for den højt besungne integration.

Muslimske elever er videnskabsfjendtlige i langt højere tal end andre grupper. Kun seks pct. tror på, at evolutionsteorien er det bedste videnskabelige bud på menneskets udvikling.

Det skal holdes oppe imod 30 pct. hos de katolske elever (også et lavt tal, men dog væsentligt højere) og 66 pct. hos de sekulære elever.

68 pct. af de muslimske elever vil lade religiøse forskrifter gå forud for lovgivningen, hvor det gælder 34 pct. af de katolske elever.

Samtidig foregår alt dette med et bagtæppe af en langt større voldsparathed blandt elever med muslimsk baggrund. Voldsmandens veto er gældende lov i mange franske skoler.

Obin vil have undervisning i det sekulære samfunds værdier

Er der en vej ud af dette morads i Frankrig ifølge forfatteren? Ja, det mener Jean-Pierre Obin.

Den offentlige franske skole skal stå fast på sine sekulære værdier. Det skal ske ved særskilt uddannelse i disse, og så er der en chance for, at Frankrig kan bevares som det verdslige Frankrig.

Denne anmelder må sagtnodigt konstatere, at Obins forslag er både nye og gode. Det eneste problem er, at det nye ikke er godt, og det gode ikke er nyt, undskyld ironien.

Kulturen fra dysfunktionelle muslimske samfund er flyttet med til Frankrig. Obin lider som så mange andre på nutidens centrumsfløj af den skavank, at han tror, at dette problem kan løses. Det kan det ikke. I så fald var det sket for længst.

Eleverne med muslimsk baggrund i de franske skoler stammer fra lande, der er dysfunktionelle på så mange måder, at man udmærket forstår, at deres forældre, bedsteforældre eller sågar oldeforældre flyttede til Frankrig, da muligheden bød sig.

Problemet er blot, at oprindelseslandene er dysfunktionelle ikke på grund af Guds straf, men på grund af menneskenes handlinger i disse lande. Det betyder, at nissen er flyttet med, op til Frankrig, som på flere og flere stræk vil komme til at ligne de lande, hvorfra de er kommet.

Den franske højrefløj

Et stærkt irritationsmoment ved bogen er, at Obin er ved at falde over sine egne ben et stort antal gange, når han skal lægge afstand til den franske højrefløj, som hele tiden har advaret imod denne masseindvandring. Ja, Jean-Marie Le Pen havde sine skyggesider i form af en ufordøjet og uspiselig højreradikalisme fra mellemkrigstiden, inklusive en anti-semitisme, der var komplet uacceptabel.

Det ændrer bare ikke ved, at en Erik Zemmour, berbisk jøde fra Nordafrika, ved det seneste præsidentvalg var den modigste franskmand efter denne anmelders opfattelse. Han havde fået min stemme, om jeg var fransk. Den franske højrefløj har simpelt hen haft ret i dette spørgsmål.

Hvis problemet skal løses kræver det gennemgribende ændringer. Problemet med den muslimske indvandring til Frankrig og dermed den gradvise ødelæggelse af det franske skolesystem kan ikke løses, basta. Ikke ved de gængse metoder i det mindste.

Den franske stat kommer på et tidspunkt til at gøre op med sig selv, om den vil lade sig islamisere og splintre indefra af multietnicitet og deraf følgende multikulturalisme, eller om den vil lægge en plan for, hvordan de mest problematiske personer finder et andet sted at udleve deres drømme om en religiøs herskerorden.

Vi lever i spændende tider. Det gælder ikke mindst i Frankrig.

Køb bogen her

